

Mál nr. 197/2004

M

og

Vátryggingafélagið X v/farangurstryggingar

Ágreiningur um bótaskyldu vegna hvarfs á handfarangri þann 07.07. 2004.

Gögn.

1. Málskot mótttekið 11.10. 2004.
2. Tjónstilkynning, dags. 29.07.2004.
3. Bréf vátryggingafélagsins, dags. 15.09. 2004 og 16.08. 2004.
4. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 19.10. 2004.
5. Skilmálar farangurstryggingar.
6. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 665/2004.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa og afstöðu aðila.

M var við innritunarborð á flugvelli á Spáni með handfarangur við hlið sér á meðan hann ræddi við þjónustufulltrúa flugfélags. Hann mun hafa litið eitt augnablik af handfarangrinum (töskunni).

M telur að tjónið sé bótaskyldt, hann vísar til álits Tjónanefndar vátryggingarfélaganna. Vátryggingafélagið lætur þess efnislega getið í bréfi til úrskurðarnefndar að það telur bótaábyrgð ekki fyrir hendi með vísan til kafla skilmála um farangurstryggingu erlendis (3. gr.). Fram kemur að úrlausnarefnið sé ekki hvort töskuhvarfið hafi verið valdið af vangá heldur hvort skilmálar séu það afdráttarlausir að þjófnaður verði ekki bættur nema að farið sé inn í læst húsakynni, bifreiðar eða bíla sbr. nánar bréf félagsins, dags. 19.10. 2004.

Álit.

Af fyrirliggjandi gögnum má ráða að M hafi tapað handfarangri sínum er hann stóð við innritunarborð á flugvelli á Spáni á meðan hann ræddi við þjónustufulltrúa flugfélags. Hann mun hafa litið eitt augnablik af handfarangrinum (töskunni).

Samkvæmt 1. mgr. 3. gr. skilmála farangurstryggingar bætir vátryggingin tjón sem verður á hinum vátryggða farangri af völdum bruna, þjófnaðar úr læstum híbýlum, ráns, flutningsslyss, skyndilegs óhapps, svo og ef hið vátryggða týnist alveg í flutningi, þó með þeim takmörkunum sem um getur í skilmálunum.

Vátryggingafélagið lætur þess efnislega getið að vangá M sé ekki úrlausnarefni máls þessa heldur hvort skilmálar séu nægjanlega afdráttarlausir.

Til að unnt væri að hafna bótaábyrgð í máli þessu þyrftu umræddir skilmálar að vera afdráttarlausari. Vegna þessa hallar á vátryggingafélagið.

Með hliðsjón af framanrituðu telur nefndin að tjónsatburður máls þessa falli undir 3. gr. skilmála um “skyndilegt óhapp”. Hér var um skyndilegt óhapp að ræða er handfarangur M var fjarlægður ófrjálsri hendi án vitneskju hans.

Niðurstaða.

Bótaábyrgð er fyrir hendi samkvæmt fyrirbyggjandi vátryggingu.

Reykjavík 11. nóvember 2004

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.